

dere genade mocht verleend worden, om niet alleen in deze wereld naar Gods heiligen wil te verkeer, maar om tegelijk zoo „verlichte oogen des verstands“ te verkrijgen, dat ze een klaar en helder inzicht daarin mochten erlangen, welke zij de hoop zijner roeping, en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van zijn erfenis, in de heiligen.”

Die bede van den apostel moest uit de gemeente voortdurend naar God opklimmen. Ze moest rusteloos onze eigene bede zijn. Immers die bijzondere genade is voor ieder onzer onmisbaar, en ook deze genade schenkt God zijn heiligen alleen, zoo ze hem daarom, met hartelijk zuchten, voortdurend bidden.

„De hoop van zijne roeping“ doet niet op de roeping tot geloof en bekeering. Aan deze roeping van uw God is door u gehoor gegeven, toen ge geloofd en u bekeerd hebt. De hier bedoelde roeping Gods strekt veel verder. Hij, uw God, is in de heerlijkheid, gij zijt op aarde, en nu roept uw God u uit deze wereld naar zijn wereld, uit uw ingezonkenheid naar zijn glorie, uit „deze eeuw“ met haar ellende naar de toekomstige eeuw met haar rijkdom en heerlijkheid.

Aan die roeping is alsoo een vooruitzicht verbonden. Het vooruitzicht van een volkomen gelukstaat. En op het verkrijgen en verwerven van dien gelukstaat geeft die roeping van uw God u hoop.

Niet een onzekere hoop, die misschien wel en misschien niet vervuld wordt, maar een vaste, onwettelijke, zekere hoop, die de volkomen vervulling waarborgt. „De hoop zijner roeping“ beteekent alsoo: de volkomen, onwettelijke zekerheid van den gelukstaat, die u wacht.

Toch is die gelukstaat hier nog niet uw deel. Voormaak moogt ge ervan genieten, maar het heil, dat komt, is nog als een erfenis, die u wel gewisachtig wacht, maar noch gelijkelijk een erfenis is, in wier bezit ge eerst later komen zult.

Reeds hier op aarde echter is het heil iets anders, of u alleen wordt meegedeeld, dat u een erfenis is toebedeeld, dan wel of u daarbij tevens wordt meegedeeld, hoe groot die erfenis is, en waarin ze bestaat.

Eerst die laatste kennis maakt u, zoo het een rijk erfenis is, nu reeds rijt voor u besef. Zoo dan wil de apostel, dat gij, als kind van God, niet alleen weten zult, dat ge erigenaam zijt, en dat ge de erfenis eens zeker verkrijgen zult, maar ook waarin die erfenis bestaat. En daar om wil hij, dat ge ook weten zult: „Welke zij de rijkdom der heerlijkheid van die erfenis“, hoe overvloedig groot en alle verwachting te bovengaan de is, opdat de kennis van dien rijkdom der u toekomstige erfenis, u hier reeds zalig in hope zou maken voor u gevoel.

En van deze vreugde der hope en van dit vooruitzicht reeds rijt zijn in de kennis der erfenisse die komt, zegt hij nu, dat ze leven moet, en alleen leven kan, „in de heiligen“.

Alleen voor hen toch is die erfenis. Alleen zij ontvangen er de aanschijning van. Alleen in hen kan de rechte voorstelling ervan opkomen. Maar dan ook in hen, in al Gods heiligen, moet die hoop, die voormaak leven. Wie als kind van God die hope, dien voormaak niet kent, leeft beneden zijn stand als kind van God; onderschat het werk van Gods genade; en bezondigt zich tegen de ontfermingen en de liefde Gods, die hem dit alles uit loutere genade heeft toebedacht.

Wie in Jezus ontsiep, gaat dus niet plotseling uit de duisternis hierbeneden over in het eeuwige licht.

Er was voor hem een geleidelijke overgang. Eerst kende hij alleen deze wereld, waarin door Gods Gemeene gratie nog, o zooveel schoons, zooveel aantrekkelijks, zooveel edels, zooveel dat wellicht, overbleef, maar dat hij al haar schoonheid steeds onbevleed bleef met een dampkring van zonde en van liden.

Toen is hem in de ure der bekeering een venster opengedrukt, waardoor hij op eens een uitzicht kreeg in een heel andere wereld, overgelijkelijk rijker en schooner, en daarom vooral zoo heerlijk, omdat er geen zonde in was die bezondigde, en geen liden, dat de bloem verdroogde deed aan haar steel.

Toch zou hij, ook na zijn bekeering, aan zichzelf overgelaten, die twee in zijn blik niet tegelijk hebben kunnen omvatten. Hij zou of voor dit opengestooten venster zijn gaan staan, om, deze wereld vermakend, maar aldoor in die glansen van het eeuwige te staren, — of wel, hij zou, in zijn wereld terugkerend, die andere wereld, waarop dat opengestooten venster uitzicht gaf, hebben verwaarloosd.

Maar toen is hem ook die bijzondere genade geschied, dat God de Heere beide voor hem verenigd heeft, en hem een oog gaf, om uitzicht in deze wereld de grootheid zijns Gods te bewonderen en onder dien indruk zijn God te dienen, en om in die andere wereld niet maar in te zien, maar ook in te leven, en hier reeds rijt te zijn in de weelde der erfenis die hem wachtte.

En dit is toen zoo voort en voortgegaan. Met altoos zuiverder evenwicht. Met altoos helderder voorstelling. Met altoos dieper inwortelende verwachting. Krachtig in deze wereld, en tegelijk bezield en verrukt door de wereld die te komen stond.

Tot eindelijk ook zijn ure sloeg, dat God hem, met nieuwe roeping, geheel uit deze wereld wegreep, en, bij aanvang, die heerlijkheid der toekomstige eeuw zich voor hem ontsloot.

Toch bedt hem ook zoo nog een nieuwe, een laatste overgang.

In het sterven is nog niet de volcinding. Die volcinding komt eerst in „de volcinding der eeuwen“ als eens alle tegenstelling wegvalt, en „deze eeuw“ en „deze wereld“ voorbijgaan, om als nu opgenomen te worden in de heerlijkheid.

Dan daalt, zegt de Schrift, „de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, neder van den hemel, toebereid als een bruid, die voor haren man versierd is“. Iets wat natuurlijk niet zeggen wil, dat er dan uit den hemel een stad met straten en poorten en wallen uit de wolken komt, maar dit, dat die chaos, die er na den wereldbrand is, zijn zal, op nieuw geschapen en gevormd zal worden, en dan tot een heiliger, heiliger wereld, verre alle vorm en pracht van deze wereld te boven gaande, en dat deze heerlijkheid gestalte niet uit de aarde zal voortkomen, maar van boven, door God, in gelijkelijk aan hemelische vormen, haar zal worden opgedrukt.

Het uitwendig zal dan volkomen aan het inwendig beantwoorden. De glorie van boven aan de heerlijkheid van binnen. De heerlijkheid, die Gods heiligen zal omringen, zal één met, en naar maatstaf van, de innerlijke zaligheid zijn. God zien van aangezicht tot aangezicht met het oog der ziel, en den volken, zuiveren afgans van Gods majestéit bewonderend met het lichamelijk oog. Zuivere uitstraling naar buiten van wat met onverdonkerd goud glanst in de ziel.

De rijkdom der heerlijkheid dan geen erfenis meer, maar geëigend bezit, met volle, vrije genieting. Niet alleen de heerlijkheid, maar de vrijheid der heerlijkheid van de kinderen Gods. Reeds nu dragen, alsoo die in Jezus ontsloopen zijn, de profetie der heerlijkheid, onderwijl ze in het Vaderhuis verkeer, in de ziel met zich om. Ze beklagen het al reeds. Alleen wat ze nog missen is het opgaan van deze zonde toekomstige eeuw boven de kinnen. En dat komt eerst, als Christus komt en triomfeert, en al zijn heiligen met hem.

Amsterdam, 7 December 1900.

Nog eens Ds. Eringa.

In de Gereformeerde Kerk dient Ds. Eringa ons van repeliek.

Ziehier zijn aanloop:

In de *Heraut* van 28 Oct. j.l. stelt Dr. Kuiper mij evenwel dadelijk voor een tweeledige keuze. Eerst doet Dr. K. het voorkomen, alsof ik de eerste in de Ned. Herv. Kerk zou zijn, met wien hij, als buiten die Kerk staande, in deze zaak gedachtenwisseling zou kunnen houden, daar anders altijd elk gemeenschappelijk uitgangspunt ontbreekt. Hoe een geleerde als Dr. K. zoo kan schrijven, begrijp ik niet. Als er over de droeve kerkelijke toestanden geschreven wordt is het toch, naar ik hoop, om *waarsheid* te doen, Welnu, hetgeen door mij is geschreven, is reeds voor de doeleantie in het licht gesteld door Dr. Hoedemakers in verschillende geschriften van zijne hand en later herhaaldelijk in de *Geref. Kerk*. Ook hebben anderen hetzelfde uitgesproken op de jaarvergaderingen der Confess. Ver. Bij de zuivere gereformeerden heeft die gemeenschappelijke uitgangspunt nooit ontbroken, want juist zij hebben op het onwettige van de organisatie en de daaruit voortvloeiende misstanden gewezen, en met name mag hier ook Groen van Prinsterer worden genoemd. Men heeft het echter steeds doen voorkomen, alsof Dr. H., gelijk het orakel te Delphi, in raadsels sprak, men ging op zijn stellingen niet in, of concludeerde er allerlei uit, wat noch door hem gezegd, noch ook bedoeld was. I. e. w. er was wel degelijk een gemeenschappelijk uitgangspunt, maar men scheen op het punt in kwestie liefst niet in te gaan, omdat men zich zijn weg betreffende de reorganisatie der Kerk, reeds afgebakend had. Er was dus blijkbaar te veel aan gelegen, om voor de schare verborgen te houden, dat er bij het gemeenschappelijk uitgangspunt een *principiële verschil* was in de wijze van kerkherstel zoeken. Op het bekende congres te Amsterdam was alles dan ook reeds paaklaar gemaakt. En om het nu voor te stellen, alsof het gemeenschappelijk uitgangspunt altijd heeft ontbroken, dat is m. i. op zijn zachtst gesproken een geheel verkeerde voorstelling van de feiten.

Natuurlijk is dit bijzaak, en doet het niets af tot de hoofdzak.

Of er vroeger door anderen in gelijken geest geschreven is, als nu door Ds. Eringa geschiedde, is een vraag van historisch belang, doch helpt ons geen stap verder tot hetgeen ook hunnerzijds bedoeld werd: de herstelling van normale, goede, gezonde kerkelijke toestanden, die het mogelijk zullen maken dat alle mannen van Gereformeerde belijdenis weer als één man zullen samenwerken.

Toch willen we *iets* hierop antwoorden. En dan is ons antwoord tweeledig.

Het eerste is, dat Dr. Hoedemakers vóór de doeleantie met ons het stelsel voorstond, dat de Gemeenten zich uit de bestaande organisatie hadden los te maken. Mocht Ds. Eringa aan de waarheid hiervan twifelen, dan zijn we bereid hem inzage te geven van stukken, die hem bewijzen kunnen leveren, dat dit metterdaad Dr. Hoedemakers oorspronkelijke gedachte was.

Wat daarentegen; en dit is het tweede; na de Doeleantie door Dr. Hoedemakers geschreven is, was van dien aard, dat wij, in eerlijken gemoede, alsnog verklaren moeten, dat het ons niet gelukt is, er met den besten wil ons eene eenigszins heldere voorstelling van te kunnen vormen.

Acht nu Ds. Eringa, dat we hierin Dr. Hoedemakers onrecht doen, wat ligt dan meer voor de hand, dan dat hij zelf zich de moeite getrooste, ons eens kort en bondig uiteen te zetten, hoe hij de denkbeelden van Dr. Hoedemakers verstond en opgevat heeft.

Doch nu terzake.

Over de zake zelve verklaarde Ds. Eringa 1°, dat de organisatie geheel en al in strijd is met den eisch van het Gereformeerde kerkelijk wezen; en 2°, dat er niets aan te doen schijnt om die organisatie te verwijderen.

Daaruit trokken we dit gevolg: 1°. Gij kunt onder de organisatie uwe ambtelijke roeping van Godswege niet naar eisch nakomen, want een kerkordening is niets dan een regeling van de ambtsbediening. 2°. Gij moet dus of uw ambt krenken terwille der organisatie. Of 3°. ge gaat met uw ambt door, maar komt dan met de organisatie in botsing. Hierop nu antwoordt Ds. Eringa:

Doch de gereformeerden buiten de Herv. Kerk schijnen zich nooit een anderen weg van kerkherstel te kunnen denken, dan die van verbreking van het kerkverband. Dr. K. plaatst mij ook in bedoeld *Heraut* artikel weer voor de keuze: of ik moet mijn ambtelijke roeping aan de organisatie opofferen of ik moet het kerkverband verbreken. Voor mij kan echter de keuze zoo niet staan, want de weg van '34 en van '86 is voor mij geen weg van kerkherstel, maar van vernietiging der kerkelijke ellende en verwarring. Als ik het met iemand volkomen eens ben, dat een patiënt doodkrank is, volgt daar nog niet uit, dat ik nu ook tot zijn herstel hetzelfde middel moet aanwenden als die iemand, vooral dan niet als ik zeker overtuigd ben, dat dit aangewende middel juist verkeerd heeft gewerkt. Welnu ik heb juist conscientiebezwaren tegen het verscheuren van Christus' Kerk, welke ik met haar organisatie niet wensch te vereenzelvigen; behoeven ook te zijn het op zijn zettende wetlige ambtsdragers en het creëren van het nieuwe ambt der geloovigen, waarbij dan ten slotte de Kerk bij stukken en brokken onder de organisatie vandaan wordt gehaald, en uit de afgebroken stukken een nieuw gebouw naar het oude model wordt gevormd. Maar er is geen andere weg“ roept men dadelijk van de overzij. „Dan moet gij uwe ambtelijke roeping aan de organisatie opofferen“, zegt Dr. K. Ik geloof tegen de laatste stelling een en ander te kunnen inbrengen, doch kan dat in dit verband niet doen, om niet te ver uit den koers geleid te worden. Wellicht daarover iets in een ander verband. Doch wat de eerste stelling aangaat, dat er geen andere weg is, dat is juist het punt, wat ik zeer in twijfel trek. Dat is m. i. niet bewezen.

Dit is niet zoo.

Steeds is er door ons gezegd, dat we onze methode van kerkherstel niet aan anderen opdrongen, mits zij een betere methode wisten aan te wijzen. We hebben er op gewezen, dat de methode van 1834 een andere was dan die van 1886, en dat zoo alleszins de mogelijkheid openbleef, dat anderen weer een derde methode volgden.

Ons protest ging alleen uit tegen het hebben van *geen* methode, en dientengevolge tegen het bij de pakken blijven neerzitten.

Nu was het zeer zeker een derde methode om te zeggen: Laat ons in den reglementairen weg pogen de organisatie weg te krijgen.

Tegen hem, die deze methode volgen, brengen we dan in, dat ze niet volderen; dat ze er op die wijs niet komen; dat ze er acht-terecht raken, en dat ook een dusgenaamd „orthodoxe“ Synode hun het ideaal niet kan brengen.

Doch in elk geval, dat is een methode. Juist deze methode echter volgt Dr. Eringa niet.

Hij verklaart, dat er op die wijs niets van komt. Er is, zoo betuigde hij, op die wijs niets aan te doen.

Juist van dat punt nu gingen we uit, om hem te vragen: Welke is dan *uw* methode? Wat weg slaat gij dan in?

Doch zie, in plaats van ons nu die vierde methode te openbaren, hult hij zich in nevelen, en verklaart alleen niet onze methode te willen volgen; wat althans niet de *Heraut* hem opdrong.

Het verdere van zijn betoog kan rusten blijven.

Dat voor verlossing kennis van ellende noodig is, betwist niemand; alleen verbaast het ons, dat Ds. Eringa nu nog de ellende niet genoegzaam tot op den bodem gepeld heeft.

Voorts, dat zijn strijd tegen de organisatie geen persoonlijke strijd tegen de besturen is, spreekt wel vanzelf.

Alleen laat hij voorzichtig zijn. Zoo Ds. Eringa ook maar even doortast en de organisatie te na komt, zal hij ontwaren, dat de Besturen zich in het minst niet geneeren zullen, om zeer persoonlijk op te treden tegen hem.

Practicisme.

XII.

Zoo blijft de klacht, dat de hedendaagsche „ziekenverpleging“ voor een aanmerkelijk deel de taak van het huisgezin en van de familie uit de hand neemt.

Eenzijdigheid ten koste van het gezin, gelijk in vroeger eeuwen het gezin bloeiende ten koste van de gezinloze kranten. Toen meende men schier geheel de ziekenverpleging voor rekening van het huisgezin en de familie te kunnen laten, en slopen dienengevolge in onze godshuizen vaak ergelijke toestanden in, terwijl eenlopende personen dikwijls elke verpleging, dien naam waard, misten. En nu neigt het naar het omgekeerde, is in het gezinsleven bij de moeder noch bij de dochters de praktische kennis om goed te verplegen, en zijn schier alle goede krachten voor de verpleging geconcentreerd in ziekenhuizen, hospitalen, wijkverplegingen en wat dies meer zij.

Er moet, zal het goed zijn, *tweeërlei* ziekenverpleging wezen: de eerste voor wie krank wordt in een gezin, de andere voor wie krank wordt als gezinloos; een splitsing waar dan nog bij komt, dat gemis van een afzonderlijk ziekenverpleeg, ernstige besmettelijkheid, als anderszins, gedogde verpleging in het gezin kan verhinderen.

Steeds echter moet worden uitgegaan van den hoofdregel: Wie, in een gezin levende, krank wordt, moet in dat gezin verpleegd worden; voor wie krank wordt, gezinloos zijnde, treedt de ziekenverpleging in geslachten of door vereenigingen in.

Dit sluit in zich, dat meer dan één kranke, in het gezin verpleegd wordende, niet die preciese, niet die afgepaste, niet die volkomen ontwikkelde verpleging zal hebben, die het ziekenhuis hem bieden kon; maar dat offer moet zulk een kranke zich, ter wille van hooger belangen, getroosten.

Ook van de opvoeding geldt het, dat menig kind veel precieser, veel methodischer zou opgevoed worden, zoo het op een kost-school ging, dan nu het opgevoed wordt door vader en moeder. En toch verzetten we ons met hand en tand tegen de denkbeelden der oude heidensche wijzen, die thans weer opleven, om de opvoeding aan het gezin te onttrekken en over te brengen bij commissies van den Staat.

Niet alsof we blind waren voor de schade die zoodoende menig kind beleeft, maar omdat dit een gevolg van de zonde is, en door de steeds voortgaande ontreding van het familieleven, de algemeene schade voor het leven van Staat en Kerk nog veel grooter dreigde te worden.

Lieden het gezinsleven te kort schiet in goede plichtsbetrachting, moet ge, om enkele gevallen van buitengewone ergelijkheid, niet het gezin nog verder aftakelen, maar uit de gezinstaat zelf het kwaad wegnemen. En dat doel bereikt ge nooit door almeer van de gezinstaat af te nemen, maar alleen door, juist omgekeerd, het besef van zedelijke verantwoordelijkheid in het gezin te verhoogen en te prikkelen.

Geldt dit nu van de gebrekkige opvoeding, het geldt evenzoo van de gebrekkige verpleging onzer kranten.

Staat bij velen aan degelijke verpleging hunner kranten het klein behuud zijn in den weg, verbeter dan de arbeiderswoningen, en leer de familie zoo lang de kleine kinderen tot zich te nemen, als het rumoer de stilte voor den kranke breken zou. Ontbreken de middelen voor goede ziekenverpleging, keer dat kwaad door, heel het land door, evenals in Duitschland, een regeling voor gezinnen die door krankheid bezocht zijn, in het leven te roepen, zoo wat medische hulp, gratis apotheek, versterkende middelen en doorgaan van het loon betreft.

En hindert de verregaande onkunde der moeders op dit stuk, zoek dan, als van ouds, de kunst van goede ziekenverpleging onder de vrouwelijke opvoeding op te nemen, iets wat wel zoo weldadig zal werken, als dat ge elk meisje ook zonder enig talent leert tingeltjangelen op een onmogelijk klavier.

Bouw alsoo het Huisgezin weer in goeden stijl op, en zoek daardoor in den gewonen weg de natuurlijke verpleging voor de meeste kranten te verzekeren.

En is dit uw uitgangspunt, laat daarnaast aan de ziekenverpleging buitenshuis bloeien ten bate van krankzinnigen en ernstig besmetten, die geïsoleerd moeten worden, en ten behoeve van de eenlopende, gezinloze personen.

Aldus is de gezonde methode, die begint met de van God gestelde ordinantien te eerbiedigen, naar het bestek van die ordinantien ook de verpleging van de kranten inricht, en buitenshuis alleen dan haar kracht ontwikkelt, als het kranten geldt, die in buitengewone omstandigheden verkeren.

Maar juist hiertegen gaat de tegenwoordige ziekenverpleging in.

Dat merkt ge het sterkst hieraan, dat zoo tal van jonge dochters dwepen met de ziekenverpleging buitenshuis, en die er toch thuis nauwelijks toe te brengen waren, om een kranke van eigen familie ook maar tijdelijk te verzorgen.

Als er een dienstbode in eigen huis krank werd, dacht men er niet aan, 's nachts bij haar te waken, werd door meer dan één niet naar haar omzien. Maar breng nu diezelfde dienstbode naar een Gasthuis over, en laat datzelfde jonge meisje daar ziekenverpleegster zijn aangesteld, en ze zal met geestdrift alle diensten bij haar waarnemen.

Iets wat volstrekt niet alleen van kranke dienstboden geldt, maar helaas, evenzoo toepasselijk is op kranke zusjes of broertjes, of zelfs op vader en moeder als ze het bed moesten houden. Dan was er nooit tijd. Dan moest men telkens uit. Dan kwam het denkbeeld van aanhoudende toewijding niet op. Dan scheen het de natuurlijkste zaak ter wereld, dat men zijn kranten of half onverzorgd liet liggen, of wel ze overliet aan dienstboden.

Maar geef nu datzelfde jonge meisje een aanstelling als ziekenverpleegster, om in een vreemd gezin of in een ziekenhuis kranten te verplegen, en opeens ontwaakt er een gevoel van roeping, van verantwoordelijkheid, van hooger toewijding; en is er een lust, een ijver, een geestdrift, die in het eigen gezin nooit gekend waren.

Dat nu verdient afkeuring, reeds bij de ongeloofigen, maar sterker nog bij de jonge meisjes van Christelijke belijdenis.

Zij althans moesten verstaan, dat de ordinantien Gods eerbiediging vragen. Zij voor het minst moesten het inzien, dat een aandrift niet gehelligd is, die eerst opwaakt bij het bijzondere, tegenover den vreemde, in het *buitengewone*, en die koud, onaandoenlijk en werkeloos bleef in de *gewone* levensomstandigheden. Ge zult uw naaste lief hebben als uzelf, maar daarom juist niet hen, die in uw gezin u het naaste zijn, voorbijloopen, om te zoeken wie u minder na bestaan.

En helaas, hier spreekt weer diezelfde trek naar het avontuurlijke, dien we bij de zending op het spoor waren.

Ook daar een stilzitten en zwijgen, als er sprake van is, om, in uw eigen gewone omgeving, wie nog van verre staan tot den Christus te roepen, en daartegenover een zeldzame lust en ijver ontbrandend, als er op duizenden mijlen afstands geheel onbekende Batakken of Javanen zijn, die voor Christus moeten gewonnen worden.

Niet eerst arbeiden in den eigen kring, om, blijft er tijd en kracht over, ons te wijden aan wie buiten eigen levenskring staan; maar, omgekeerd, een uitloopen uit onzen eigen levenskring, waarin God ons geplaatst heeft, om in een kring die daarbuiten ligt, het buitengewone op te zoeken en door dat buitengewone te worden bekoord.

Dit nu verraadt maar al te zeer, dat de geloofskracht, die zich hier uit, niet van het echte altoos is, maar ontgeld van zeer door persoonlijk bijmengel van zeer verdachte kwaliteit, van persoonlijke ijdelheid niet te veel verschillend.

Wie in huis voor Christus poogt te werken, en in huis zijn kranten verzorgt, wordt niet opgemerkt, en arbeid in het verborgene: trekt de aandacht niet, en heeft geen bekijks. Voor haar geldt de regel van Jezus: Wat gij in het verborgene doet, dat ziet uw Vader die in het verborgene is, en Hij zal het u in het openbaar vergelden.

Daarentegen, als men zich aandient als ziekenverpleegster, en „Zuster“ genoemd wordt, en in het vervormde rouwkleed over straat gaat, dan werkt men voor aller oog, trekt de aandacht, neemt een publieke positie in, en wordt om zijn toewijding geroopt. En dit vooral heeft voor het jonge hart zeer groote verleiding, vaak al te hooge bekoring en aantrekkelijkheid.

Wie nu goed naar het Woord onderlegt is, biedt daaraan weerstand, en zal eerst pogen om juist in het verborgene, ongezien en ongemerkt, in Gods ordinantien in te leven, en in eigen kring zoowel aan de

verpleging der gezonden als aan de verpleging der kranten zich met ernst te wijden, om eerst daarna de vraag te overwegen of er ook bijzondere omstandigheden zijn, die nopen om zich voor de Zending of voor de ziekenverpleging buitenshuis op te maken.

Dan is het geloof echt Evangelisch, en het Christendom gezond.

Maar het Practicisme, het doen opgaan van de religie in „Christelijke werkzaamheden“, heeft daar geen vrede mee.

In huis uw eigen kranten verplegen, dat is geen „Christelijke werkzaamheid“, dat is ordinaire burgerlijke plichtsbetrachting, waarin men acht zijn geloof niet te kunnen doen uitkomen.

Neen, „Christelijke werkzaamheid“, zoo waant men, *wordt* het eerst, als ge uw huis uitgaat; wat daar te doen is aan de nog onbekeerde overlaat; en zelf uw Christendom in iets bijzonders, in iets buitengewoons, in iets wat een ander niet doet, aan de wereld toont.

Wel heeft de apostel gezegd, dat wie zijn eigen huis niet wel regeert, erger is dan een ongeloofige, en dus ook, dat wie hetgeen tot zijn eigen gezin behoort, niet naar behoren verzorgt, zijn geloof verzaakt. Maar zij weten het beter. Het eigen huis, het eigen gezin doet er niet toe. Dat rekent bij de „Christelijke werkzaamheden“ niet mede. Om „Christelijk“ te wezen, en geloof te openbaren, moet ge het bijzondere aangrijpen, zoeken wat buitenshuis is, en u verliezen in het buitengewone.

Daarom moet er in naam van het echte Christendom tegen deze veldwinnende neiging worden geprotesteerd. Men mag die neiging niet stil geworden laten, veel min haar aanmoedigen. Vooral mag men het jonge meisje, dat er zich door laat medeslepen, niet verheffen, noch streelen wat een zonde der Christelijke ijdelheid in haar hart is.

Zeker, er zijn ook geroepen tot dezen dienst buitenshuis.

Wie begon met in eigen levenskring zijn Christelijken plicht zorgvuldig na te komen, en die in huis geen arbeid meer vindt, en ziet dat ook elders hulpe gevraagd wordt, die mag niet alleen, maar die moet zich in Jezus naam beschikbaar stellen, en volgen de roeping die tot haar komt.

Er zijn kranten te over, die anders schade lijden, en met name zijn de belijdenissen van onzen Heiland geroepen, om in te springen, waar andere hulpe ontbreekt.

Maar men gevoelt toch, dat het heil iets anders is, of men in plichtsbetrachting binnenshuis de eerste en de hoogste Christelijke werkzaamheid ziet, of wel dat men, plichtsbetrachting in eigen huis voor niets rekenende, het „Christelijke“ eenzijdig zoeken gaat in het optreden op het publieke terrein.

Eeredienst.

LXV.

In het tweede deel van den Dienst, die de Predicatie tot middenpunt heeft, werd steeds ook plaats gegeven aan *het Gebed*; doch ook hieromtrent is meerdere helderheid van inzicht verre van overbodig te achten.

Geheel de Dienst valt uiteen in drie stukken.

De Dienst begint met een handeling tusschen God en de gemeente, die uitloopt op de Belijdenis van zonde en de Bediening van de sleutelen des hemelsrijks in de absolute.

Dat is het objectieve, voorwerpelijke deel van den Dienst, waarbij de Dienaar niets uit zichzelf behoeft te zeggen, en zelfs beter doet met uitsluitend orgaan en mond van de kerken te zijn.

Daarop volgt het tweede of onderwerpelijke deel van den Dienst, dat de predicatie tot middenpunt heeft, en waarin de eigen gave van den Dienaar uitkomt.

En op dit tweede volgt het derde of laatste deel, de eigenlijke Dienst der gebeden.

Het vierde deel van den Dienst, bestaande in de bediening van de Sacramenten, laten we hier buiten rekening, omdat het niet in elke vergadering van de geloovigen voorkomt.

Het *gebed voor allen nood der Christenheid* is dan ook in onze Liturgie na de Predicatie geplaatst. De titel er van luidt: *Een gebed voor allen nood der Christenheid, om gebruikt te worden op den rustdag na de eerste Predicatie*.

Dit nu is de eigenlijke dienst der gebeden. Wel één gebed, maar in dat één gebed de vele bedien voor allen nood des levens. En hiervan onderscheiden is 1°. de algemeene belijdenis van zonde, en 2°. het korte gebed voor de Predicatie.

Tot op zekere hoogte kan men dus zeggen, dat er in elk der drie deelen van den Dienst een gebed is. Ten eerste in het eerste deel het gebed *van schuldbelijdenis*. Ten tweede in het tweede deel van den Dienst het gebed *vóór de Predicatie*. En ten derde in het laatste of derde deel het algemeene gebed *voor allen nood der Christenheid*. Doch dan wordt „gebed“ in zeer algemeenen zin voor *elk* spreken tot God genomen. Schuldbelijdenis toch is niet in eigenlijken zin een gebed. Gebed wordt dat eerst door de daaraan gehechte bedoel van vergiffenis.

In het tweede deel van den Dienst, dat ons thans bezighoudt, hebben we dus alleen te doen met „het gebed vóór de predicatie“.

Dat gebed nu is in onze Liturgie saamgesmolten met de Schuldbelijdenis. De Belijdenis van zonde vloeit vanzelf in het gebed vóór de Predicatie over, en dat zoowel in het lange als in het korte formulier.

Gelijk men toch weet, geeft onze Liturgie hiervoor een dubbel formulier. Het één is in de jongste uitgave van Prof. Rutgers, lang 80 regels, het andere slechts 64. Toch is dit verschil van 16 regels niet van genoeg-

zame beteekent tweeërlei form.

Opmerkelijk mulieren de eigenlijke gebeden.

In het lang uit deze voor

Open thans dien met uw woord zuiverlijk Bereid ook ons hooren, verstaan wetten (naar harten, en geef delen, tot prijs nwer gemeente.

En voor h in deze voor

Wil ons o deljken wil te leren ons van alle scheps oude mensc met dag meer gekru offeren tot een heiligen naam, s

Wil ook genas uwe waarheid e eendrachtigheid heid alle de dag

Dit gebed i nog iets lang 11 regels, in t Beide malen bed zich hien één bepaald d

Het is een predicati geve aldus vrucht i Anders niets

Geen breede voor de noot gebed voor b komt in het g Men zal o

Doch nu ontwa der Gods zeg gedijen kan. I der geloovigen een goede pred zake dient, e Woord zal uit de vrucht af te

En dat alles lend, gericht o Op dit punt een geheel teg gelopen.

Wat naar de een kort gebede catie zou zijn, I van die predi zelfstandig geb duur, geworden

Oorspronkelij één of anderha niet zelden uit Het is nu een Dienst geword slechts in zoov de voorbieder v met wat hij g catie te gaan o die intusschen d overmits de op eerst op dat gre

Want het gr gebed van den I dan *voor* en n den. Na de pred veelmeer bekort.

Naar onze I het oog op de p en na de predic en meer. Thans gebed, eer men soms 300 a 400 nagebed vaak te

Een geheel e een geheel ander dat men aan l andere beteeken zoo sterk is, da wat zijn gebeds beoordeelen naar „dankzegging“ g tend naar de gebed vóór de p

Deze wanver verstaan, dat de zonde, en de d zijn weggevallen, xelve aanleiding zonde en het ge elkaar te laten

Dit toch moe gebed het form zelf toe leiden, o en de bede om: den, vandaar in te vervallen, en eigenlijke gebed, dicatie, te laten wel voor, maar lang niet zeldza ten einde toe a dicatie zelve geer zegen werd.

Geheel tot he keeren, en niet om egen op d thans niet meer eenmaal geleerd, om iets meer in

Toch mag d uit het oog wo blijven een gebed

Wordt nu de I de absolute, teru voorwerpelijke d spreekt het van vóór de predie worden.

Bidden is, en s begeeren. Bidt i catie, dan moet e predic